

Index Rerum, & Verborum.

Litis sumptus num ad maioratus possessorem pertineat, atque ipse de suis bonis teneatur eos facere. 646. numero 7.
Lite contestata ob delictum servus, si servus moriatur, & constabat id delictum commississe, cogitur dominus solvere damnnum ac panam 711. nu. 4.
Locus publicus variè usurpatur, & inter alia, pro loco usui communi, aut saltem singulorum de populo deputato. 707. nu. 2.
Loco in publico quod edificatum est nemine contradicente, quando non sit destruendum, sed imponendum sit salarium ob publicum solum: quando vero sit destruendum. Et quando inibendum ut non reparetur, si corrumpat. Item quando vendicari possit, quod edificatum est, etiam in bono communitatis, alijs quo ad usum non deputato. 707. nu. 15.
Loco in publico deputato usui omnium, aut eorum qui sunt de aliquo populo, si aliquid fiat, aut imitatur, quo interdico subvenitur. 707. nu. 9.
Loco in publico, ut in mari, qui piscari, aut navigare prohibet, aut iudare in campo publico, lavari in publico balneo, spectare in publico theatro, competit adversus eum iniuriarum actio. 707. nu. 12.
Loco in publico, quo ad usum si aliquid fiat, aut immittatur, quo alius commoditate ex eo loco sibi proveniente priuatur, competit ei interdictum. Secus si ex eo quod aliquid fiat in loco priuato, unde per accidens priuatur commoditate proveniente ex loco publico. Et se cus si commoditas per accidens eveniret aliunde per loco publicum. 707. nu. 13.
Loco in publico si quis prius ita illicite edificavit, ut adversus eum interdictum competere si alter similiter edificet in loco publico cum præiudicio prioris, denegatur priori interdictum ob similem suam culpam præteritam. 707. nu. 14.
Loca ea publica, que quo ad dominium ad supremum principem spectant, ut vias publicas, plateas, &c. esto ab oppidis facta sint publicas, ex rebus privatis, alienare aut convertere in aliud non possunt valide oppida, aut retores eorum, absque principis facultate. 707. numero 7.
Loca publica particularium oppidorum, deputata usibus eorum, qui sunt de eo oppido, aut aliorum, vel ad sumptus communitatis, propria sunt quo ad dominium eius oppidi: licet supremi principis administrationi subiacent, quatenus id postulat commune reipublice bonum. 707. nu. 6.
Loca publica, que quo ad dominium supremum principem spectant, præscribi villo tempore non possunt. Tempore tamen de cuius initio non extaret memoria, censentur titulus, qui illa obtinisset: quoniam præsumetur titulus iustus atque legitima possessio. 707. numero 8.
Loca sacra que. Muros etiam publicos comprehendunt que prohibita sint fieri aut edificari in locis sacris, aut in illis conuictis. Et quo remedio subueniatur. Et quo usque hodie usi hæc fuerunt. 707. nu. 1.
Lucrum.

Lucrum cum re aliena, quando est fructus industrie, neque sur, neque alij tenentur restituere. 720. numero 2.

Maioratus.
Maioratus ac primogenij noia vnde dicta. 576. n. 5. a. Et qualis successio ac repressatio prescripta sit quoad regnum Castellæ: que similiter locum habent in alijs Castellæ primogenijs, quando aliud non est fiat de illorum institutione. ib. n. 7.
Maioratus ac primogenij rationem habet Castellæ regnū. Est ceterorum caput. Et constituta circa illud similiter locum habent in alijs primogenijs, quando aliud ab institutoribus non reperitur expressum. 576. n. 7.
Maioratus qui de bonis corone regni sunt proprie censendi institui. 576. n. 8. Et quousque Reges bona corone alienare possint. ibid.
Maioratus proprie de bonis corone regni institui, à Rege creantur. Et censetur creati instar maioratus regni, nisi aliud exprimat. Vt expressum est quoad bona ab Henrico 2. donata. 576. n. 9.
Maioratus in Lusitania de bonis à Regibus de corone regni donatis, quousque valde arcte legi mentali eius regni subijciantur. Quid illa contineat, & quando ei legi non subijciantur. 576. n. 10.
Maioratus qui à priuatis de ipsorum bonis instituantur. Et quando ad eos institutos Regis facultate non indigeant. Et quos vocare debeant: si descendentes habeant, & ultra quantum, de tertio illos instituant. 576. nu. 11.
Maioratus etiam de parte legitime ascendentibus, aut descendentibus debite, institui, illis non consentientibus, ex regia facultate potest. 576. n. 12.
Maioratus si de bonis institutoris creatus sit, in eo succedunt, quos institutor vocat, & eo ordine, quo illos vocat. Et quos, & quo ordine vocare teneatur, si de tertio descendentibus debito, illum instituat. Quando institutor alius non disposuit, succedunt ordine circa successionem in regno præscripto. 576. n. 13.
Maioratus qui aliquibus in locis patronazgos nuncupantur. 576. nu. 13.
Maioratus institutio quando censenda, & quando capella, ut iurisdicchio tota circa illam ad Ecclesiasticas potestates pertineat, ut in Lusitania definitum. 576. nu. 15.
Maioratus seu primogenia Hispaniarum, quam longe distent à primogenijs temporis legis nature scriptæ, & quarundam aliarum nationum. 577. n. 2.
Maioratus Hispani licet distent à fideicommissis familiaribus, de quibus iura communia loquuntur, in multis cum illis conveniunt, ex eis que videntur derivati. Et quousque valeat argumentum ab illis ad maioratus. 577. nu. 3.
Maioratus, & fideicommissum familiarium, in quibus differant. 577. n. 5.
Maioratus accipit successor ab institutores, & non ab ultimo possessore. Mortuo vero ultimo possessore, dominum ac possessio illius transeunt ipso iure in proxime ad eum vocatum. 577. n. 6.
Maioratus institutio contractu, partim habet rationem contractus onerosi, & partim donationis sub modo, & quot donationes simul facte censentur. Et quid quando ultima voluntate instituitur. 577. n. 7.
Maioratus Hispaniarum nominis etymologia, & origo. 577. nu. 8.
Maioratus diversum quid est à maioratus titulo. Et quid maioratus.

Index Rerum, & Verborum.

maioratus Hispanus sit, varieque apud eos sumitur. 577. nu. 9.
Maioratus quos licite instituit omnes consentiant. 578. nu. 1.
Maioratus qui licite institui de bonis patrimonialibus ne gent. 578. nu. 2.
Maioratus, etiam de bonis patrimonialibus, licite instituntur, si abusus vitentur. Et que emolumenta ex illis sequantur. 578. n. 3.
Maioratus quando illicite de bonis patrimonialibus instituantur. 578. n. 4.
Maioratus institui si liberos habeat, quibus debite sint legitima, neque de principis facultate licite ac valide potest institui maioratus, nisi relinquendo ceteris liberis competentia alimentata, etiam ad contrahendum matrimonium pro sui conditione. 578. n. 6.
Maioratus plus satis in Hispanijs multiplicatur. ibidem nu. 6.
Maioratum multiplicatio non multum recipit. expedit. 578. nu. 6. c.
Maioratus ut instituitur ex legitima ascendenti debita, concedi non debet facultas à principe, nisi relictis tali ascendenti competentibus alimentis, si illis indigeat. & nisi ut in eo ascendens ipse succedat. & post eum filius illius maior, aut quem ipsi voluerint. 578. nu. 7.
Maioratus institutio sine principis facultate ex legitima eius, qui ad eum vocatur, cum alijs bonis sub conditione, ut si consentire velit, succedat in eo, alioquin sumat suam legitimum, & succedat alius, valida est, sed pendens ab illius consensu: validusque est consensus filij præstitus viuentis patris. 578. n. 8.
Maioratus institutio sine Regis facultate, de legitima debita descendenti, & de alijs bonis, ad quem vocetur is, cui ea legitima debetur, non apposta prædicta conditione, inualida est de iure communi quoad legitimum, non vero quo ad incrementum. De iure vero huius regni, si legitima sit filij, succedit is in omnibus eis bonis, sed sine vilo gravamine ac vinculo. 578. n. 9.
Maioratus ex bonis institutus ex renunciatione iuramento confirmata, extorta per metum, etiam reuerentialem, quousque inualidus quo ad ea bona. 579. numero 19.
Maioratus institutus ex renunciatione iuramento confirmata, & dolo extorta, ut falsis promissionibus, aut persuasionebus falsis, inualidus est quoad id, neque ut contraveniatur tali renunciationi, necessaria est iuramenti relaxatio. 579. n. 30.
Maioratus quousque institui possunt ex legitimis filijs ac filiabus debitis, etiam sine regia facultate, renunciantibus filijs ea in parte suis legitimis. Et quam facile maioratus ex eis institui, subiacent calumnijs. 579. nu. 43.
Maioratus legalis est regnum regulariter loquendo. Et quousque aliquando, quibusque ex causis, mutare liceat de modo regiminis ac successus primus in eo statuto. Regulariter vero non licet. 580. n. 2.
Maioratus cum titulo, & alijs de bonis corone huius regni creati, licet aliquid de legali participet, similiter, non legales, sed à Rege dicendi sunt creati. 580. nu. 3.
Maioratus in Lusitania legi mentali subiecti, legales relictus appellari possunt. ibid. n. 4.
Maioratus legales dici possunt, creati in hoc regno ex do-

mnis ab Henrico 11. Et commendæ in Peru create. ibid. nu. 5.
Maioratus institui de bonis patrimonialibus, simpliciter legales non sunt, sed ex priuatorum institutione: licet quidam eorum aliquid de legali participent. 580. nu. 6.
Maioratus rationem sortitur in Hispanijs, neque est diuidendum inter descendentes, castrum, aut oppidum alicui & suis successoribus concessum cū titulo Comitis, Marchionis, aut alio simili. 581. n. 1.
Maioratus in modum transeunt dignitas Comitum, Marchionum, & similes, ad primogenitum, si concessæ sint alicui & descendentibus, aut successoribus. 581. nu. 5.
Maioratus iura, regni ipsius instar, derivantur in perpetuum, dignitas & oppidum seu territorium, simul concessa alicui & successoribus illius. Et in Lusitania utrinque censetur legi mentali subiectum, nisi concedatur exemptum ab illa. 581. nu. 6.
Maioratus rationem non subeunt, sed partibilia manent, oppidum, aut oppida libera, esto in illis dignitas aliqua concedatur. Dignitas que ipsa cum eo expirat, cui fuit concessa, nisi aliud fuerit expressum. 581. n. 7.
Maioratus rationem non habent, sed partibilia sunt oppida alicui & successoribus concessa, quando conceduntur cum dignitate annexa ad vitam tantum accipientis, esto filius dignitatem postea obtineat. Secus in Lusitania. 581. nu. 8.
Maioratus rationem solum subit oppidum, cui amittitur dignitas, concessa accipienti ac successoribus, partibiliaque sunt alia, si simul donentur eodem modo sine alia expressione. In Lusitania vero omnia subeunt rationem maioratus. 581. nu. 9.
Maioratus non ex regia facultate rite institutus, non confiscatur ex crimine hereseos, lese maiestatis, ac sodomie: ex quibus criminibus confiscatur institutus ex regia facultate. Quod intelligitur solum, quando ea facultas erat tunc necessaria. Item in illo euentu non tam facile potest princeps concedere facultatem ad alienandum bona, ex quibus constat, quam in hoc. 582. nu. 1.
Maioratus si ex parte institui potest sine regia facultate, & ex parte non, obtenta facultate regia, que clausula vtiliter apponatur. Et iuxta eam censenda est facta institutio, esto non apponatur. 582. n. 2.
Maioratus, qui non aliunde probatur, quam ex legitima ex prescriptione, institutus est uterque absque regia facultate: nisi ad eum institutum necessaria fuerit regia facultas. 582. n. 3.
Maioratus in Lusitania ex bonis patrimonialibus de Regis facultate institutus, non confiscatur, etiam ob crimine lese maiestatis. Secus institutus de bonis corone regni. 582. nu. 4.
Maioratus de bonis patrimonialibus, sine propria autoritate, sine regia facultate, sit rite ultima voluntate, aut contractu inter vivos institutus, renocari in totum potest dum institutor vitus, & in quibus euentibus institutus contractu inter vivos renocari non potest. 583. nu. 1.
Maioratus ultima voluntate institutus renocari non potest, si princeps suam autoritatem interposuit, ut irrevocabiliter feret. Si autem institutor iuramento se astrinxit, eum non renocare, periturus est enim renocando, & ad interesse tenetur. 583. n. 3.

Maioratus.

Maiores ultima voluntate institutus, ut validus sit, solemnitate indiget eius ultima voluntatis, qua sit. 583. numero 4.

Maiores institutio à parente per viam divisionis hereditatis, seu bonorum inter liberos, esto fiat per viam contractus, vim habet ultime voluntatis, ut valeat, esto inter liberos sine filijsfamilias, & ut reuocari possit: non vero ut requirat solemnitatem ultime voluntatis. 583. nu. 5.

Maiores hoc modo simpliciter institutus, si habeat solemnitatem sufficientem in hoc regno ad contractum, & non ad ultimam voluntatem: contractum censetur institutus: nisi constet institutorem ultimam intendisse voluntatem. 583. nu. 6.

Maiores similiter institutus ab uxore sine viri consensu & à minore sine consensu curatoris, & iudicis decreto si solemnitatem habeat ad ultimam voluntatem sufficientem, censetur ultima voluntas, ut valeat. 583. nu. 7.

Maiores per viam contractus irrevocabiliter institutus, nihil de ultima voluntate participat. 583. numero 8.

Maiores contractus reuocabiliter institutus, una cum donationibus reuocabilibus (donatione causa mortis excepta) ad mediam speciem inter ultimam voluntatem, & contractum mere inter vivos, spectat. Quoad creationem & initium sequitur conditiones contractus & quoad reuocabilitatem ultime voluntatis. 583. nume. 9.

Maiores, siue reuocabiliter, siue irrevocabiliter institutus, cur insinuatione non indiget, quando quingentos solidos excedit. 583. nu. 10.

Maiores si donationis contractu sit ex quinto in extraneo institutus, aut in descendente, siue constituto in potestate, siue non, reuocari potest: nisi interveniat ali- quod unde iuxta l. 4. 4. Tauri, reuocari non possit. 583. nume. 15.

Maiores institutio facta contractu, ut irrevocabilis reddatur, satis est traditio per actum factum, & quando ea traditio se extendat ad futura. 584. nu. 1.

Maiores eadem institutio irrevocabilis redditur traditioe coram tabellione scripturæ, in qua est facta illi, cui facta est. 584. nume. 2.

Maiores institutio contractu oneroso, irrevocabilis eo ipso redditur: modo, si contractus onerosus sit matrimonij, contractus fiat cum tertio contrahere, aut sequatur matrimonium. 584. nume. 3.

Maiores institutio si facta sit ultima voluntate, nullo trium actuum, qui explicari sunt, irrevocabilis redditur. Quando autem fieret traditio ex intervallo, non facta mentione, quod id fieret ad implendam illam ultimam voluntatem, censetur facta nona donatio inter vivos irrevocabilis. Quamvis hoc difficultate non careat. 584. nume. 4.

Maiores institutio ut traditione reddatur irrevocabilis, satis est quarundam rerum traditio, nec necessaria est omniū. 585. nu. 1. & 2.

Maiores quando traditione vnius rei, quoad illam solam censetur factus irrevocabilis. Disput. 585. numero 4.

Maiores institutor, si per clausulam constituti fecit institutionem irrevocabilem, quod existente postea aliqua re, intervertat possessionem illius, non ideo reuocet priorem institutionem. 585. nu. 5.

Maiores institutio reddi potest irrevocabilis traditio- ne per clausulam constituti, etiam quoad iura incorpo- ralia, nominatim debitorum. 585. nu. 6.

Maiores institutio contractu effecta, adiecto pacto de ea non reuocanda, irrevocabilis redditur. 586. numero 1.

Maiores institutio ut irrevocabilis fiat pacto adiecta de ea non reuocanda, parum refert, siue id pactum apponatur in ea instrumenti parte, in qua continetur dis- positio, siue in ea, in qua de executione agitur. 586. num. 3.

Maiores ex regia institutus facultate, in qua continetur, quod semel institutus reuocari non possit, etiam si per ultimam voluntatem sit institutus, reuocari deinceps non potest. 586. nu. 5.

Maiores institutio si confirmetur iuramento, quo insti- tuitor iuramento asserat, se illam efficere, non est irrevocabilis: secus si iuramento promittat se eam non reuocaturum, aut illi non contrahaturum, & in Lusitania de Regis facultate sit adhibitum, & quid in Ca- stella. 586. num. 6.

Maiores institutio ut irrevocabilis in hoc regno sit ex capitibus explicatis, non pendet ab acceptance vocati, aut vocatorum ad eum, neque ab acceptance al- terius nomine ipsorum, & quid in Lusitania. 587. nu- mero 1.

Maiores institutio, quamvis concurrant capita, ex quibus irrevocabilis redditur, si institutus ex regia facultate, clausulam habente, quod postquam fuerit institutus, possit reuocari, reuocabilis erit. Et quid ab institu- tore adhiberi debeat, ut ea clausula non impediens, irrevocabilis reddatur. ibid. nume. 2.

Maiores institutio irrevocabilis reddita ex capitibus explicatis, reuocari potest, superueniente aliquo ex his, ex quibus donationes reuocari possunt. 587. nu- mero 3.

Maiores institutus, etiam irrevocabiliter, à non habente descendentes, natiuitate filiorum reuocatur in totum. Institutus vero ab habente vnicum descendente, natiuitate filiorum, solum reuocatur, quatenus contigerit legitimis eorum, retento in maioratu tertio & quinto. 587. num. 4.

Maiores ut instituat, qui facultatem à principe peti- tit, exprimere non tenetur, quot filios habeat. 587. numero 5.

Maiores institutio si ex tertio, & quinto sit irrevoca- biliter facta in aliquibus bonis, & bonis decessenti- bus, mortis tempore non tot pertinent ad tertium & quintum, reuocatur quoad excessum. Nisi causa ma- trimonij fuerit ea institutio facta: nam tunc is, cui facta est, eligere poterit, ut situr bonis, que erant tempore, quo facta. Si item donationibus postea factis decessant bona, illa sunt nulle. ibid. num. 6.

Maiores in institutione ex tertio & quinto, non valet pactum inter patrem & filium ad eum vocatum, quod quoad tertium & quintum situr bonis, que pater tunc habet, & non que tempore mortis illius fuerint reper- ta: quoniam id cedit in preiudicium aliorum filiorum. 587. nu. 7.

Maiores reuocabilem si vterque coniunx de communi- bus bonis instituant, superstes reuocare illum po- test quoad suam partem. Secus quando vxor est su- perstes, & maritus de vxoris facultate illum instituit. 585. nume. 9.

Maiores si sit institutus, iuris vocatis, non expirat, ni- si in institutione fuerit expressum, ut tunc expirat. 588. num. 2.

Maiores transit ad descendentes primo ad eum vocati, esto illi descendentes non sint institutoris, quando insti- tutor aliud non expressit. 589. nu. 1.

Maiores, deficientibus descendentes institutoris, aut eius in quo primo fuit institutus non expirat, sed tran- sit ad collateralem proximorem. 589. nu. 3.

Maiores quando nulla facta est mentio in institutione, quibus coniecturis iudicandum sit, aut non sit, esse maio- ratum institutionem. 590. nu. 1. vsque ad nu. 11.

Maiores unum instituenti, qui facultate à Rege ob- tinuit, et illius non potest duos instituire. 591. nu. 2.

Maiores si quis instituit ex regia facultate, si postea petat facultatem aliam ad instituentum alium, surre- ptitia erit postea obtenta, si non exprimat, fuisse antea concessam illam aliam. 591. nu. 5.

Maiores si institutus sit ex tertio & quinto, & petatur facultas ad instituentem alium, surreptitia erit, nisi exprimat institutum esse illum alium maioratum. 591. nu. 6.

Maiores ut instituat, qui regiam facultatem habet, in- stituit non potest alium ex tertio & quinto, si vterque quantitatem tertij & quinti excedat. 591. nu. 9.

Maiores duos ut instituat, qui à Rege facultate habet, regulariter instituire potest vnum solum. 591. nu. 10.

Maiores, aut alteri res succedere, quem aliquis, aut ali- qui, elegerint arbitrari fuerint, aut voluerint, non efficit dispositionem capiatorum. Nec; electus accipit ab eligente, sed ab institutore. 592. nu. 2.

Maiores instituenti, substitutiones ac nominationes efficiendo, quas voluerit, qui facultatem habet, vocare poterit ad eum maioratum, quem ultimam possessorum aut ultimi possessorum elegerint. 592. nu. 3.

Maiores institutor si facultatem alteri concessit eligen- di ad eum maioratum quemcumque consanguineum in- stitutoris, etiam spurium, eligere is non potest filium spurium institutoris, postea tamen eligere suum pro- prium filium spurium. Excipie in hoc regno, si sit filius clericus, aut religiosus, vel electione professorum: nam is in nullis consanguineis talis parentis bonis potest suc- cedere. ibid. nu. 4.

Maiores institutoris ex prescripto, qui eligi ad maio- ratum, licet ipse ex parte beneficii ac gratiam pro- priam non ferat, quatenus presert electum alijs, quod penes ipsum est efficere, nihil tamen pro eo beneficio po- test accipere, neque vllum omnino grauamen impone- re. 592. nu. 5.

Maiores ut successorem eligat, cui est commissum, vni- tantum potest eligere. Secus de electore ad legatum familia relictum, quando institutor non expressit ut so- lus vnus eligatur. 592. nu. 10.

Maiores successoris eligendi, aut rei alteri, quando fa- cultas alicui concessa est in tempus mortis ipsius dire- cta, reuocare elector potest electionem semel, aut pluri- bus factam, dum vivit, vltimamque morte illius confir- mat. 593. nu. 1.

Maiores, aut fideicommissum, quando post mortem pos- sidentis, deuenire debet ad quemdam alterum possessore- m, possessor aut suam mortem potest tradere illum successori, etiam fruentum, idque valide & irrevocabi- liter: atque eo modo censetur traditum, si donatione inter vivos aut alio irrevocabili contractu, sit concess-

sum. Quando tamen ea irrevocabilis traditio in aliquo preiudicaret cuidam tertio, esset quoad id inualida: se- cus quoad id, in quo non preiudicaret. 593. nu. 2.

Maiores, si alicui sit commissum, ut eligat quem de fa- milia voluerit, ut in eo succedat, & is moriatur nemi- ne electo, succedit solus primogenitus proximior in gra- du, etiam quoad totam commoditatem. In fideicommissis vero familia relictis, succederet in eo eorum omnes, qui sunt de ea familia. 593. nu. 6.

Maiores, aut fideicommissi, adueniente tempore deuolu- tionis, tenentur electores ad ea eligere statim, ac fuerit re- quisitus. 593. nu. 7.

Maiores ut eligat successorem, si alicui concessa sit libe- ra facultas ex filijs ac filijs, valida est electio mino- ris natu, etiam si uirina, pratermissis masculo primoge- nito digniori. 594. nu. 2.

Maiores instituenti, si sit alicui concessa facultas in quo- cunque filiorum, aut filiarum, voluerit instituire illum potest in filia, pratermissis filio maiori ac digniori. 594. nume. 3.

Maiores successorem eligendi si institutor liberam fa- cultatem alicui concessit, quando eligere poterit in ni- cum institutoris, & in quibus eventibus non. ibid. nu- mero 4.

Maiores iuxta legem prescriptam, instituentis in non adeo digno, pratermissis digniori ac maiori natu, etiam si is maioratus iurisdictionem in alios habeat, non peccat. 595. num. 4.

Maiores in instituentis in indigno, si maioratus iurisdic- tionem habeat, & futurum id sit in perniciem subditorum, culpa est lethalis, cum restituendi onere damna sequa- ta. Quando nullum damnum alijs inde immineret, raro esset culpa lethalis. Nisi incapax eligeretur. 595. nume. 5.

Maiores quomodo titulo prescriptionis comparatur ac probetur. 596. nu. 2.

Maiores regiam requirere facultatem ut sit validus, validus non est, si post eum consecutum regia facultas obtineatur, nisi in ea dicatur, confirmari maioratum antea consecutum. Quando autem institutio & facultas eandem continet diem, facultas presumitur antecessisse nisi contrarium probetur. 597. nu. 1.

Maiores indigenis regia facultate ut sit validus, si sine ea inualide sit institutus, ut validus reddatur, non suffi- cit confirmatio in forma communi, sed requiritur in for- ma speciali: confirmatur vero in forma speciali, quan- do dicitur confirmari iam antea institutum. 597. nu- mero 4.

Maiores inualide institutus sine regia facultate, si à Re- ge approbetur, aut confirmetur, in ipsomet instrumen- to, inualide antea consecuto, censetur confirmatus ex cer- ta scientia, ac in forma speciali, validusque reddetur. Et quibus alijs modis idem fiat. 597. nu. 5.

Maiores si institutus fuit facultate Regis surrepti- tia, aut sine Regis facultate, necessaria, vel confirmatus fuit à Rege inualide, & cum eis titulis presumpsit bona fide à successoribus fuit possessus decem annis inter presentes, & viginti inter absentes, titulo prescriptio- nis est comparatum dominium illius. In foro tamen exteriori forte non presumetur bona fides. 597. nu- mero 6.

Maiores in institutionem ex eo nullam, quod de Regis fa- cultate non sit facta, in nullo euentu potest princeps confirmare post mortem institutoris, ac validam red- dere,

dere, nisi id omnino postularet bonum commune, & facta compensatione ipsi, in quorum praeiudicium id cedere, aut nisi illis omnibus libere consentientibus: habetque id verum, etiam si institutor peteret, ut princeps post suam mortem eam institutionem confirmaret. 598. numero 1.

Maiores inuoluntate sine regia facultate si institutor mandauit peti confirmationem illius, & post mandatum datum, incidit in amentiam, re adhuc integra, vique eius mandati confirmatio obtrineatur, est nullae quia mandatum per eam amentiam expirauit. Si autem aliunde rite petatur post amentiam, & obtrineatur ante mortem institutoris, validus efficitur. 598. numero 3.

Maiores institutio, etiam si inualida sit sine Regis facultate ob solas substitutiones, & non ob bona, ex quibus est institutus, si consensu maius illius obtrineatur post mortem institutoris, iudiciali est. 598. numero 4.

Maiores si ut valide instituantur necessaria est facultas Regis, necessarium est in hoc regno ut praecedat confessio literarum eius facultatis, nec sufficit supplicam expeditam esse per verbum fiat. 599. numero 3.

Maiores inuoluntate facultas concessa à principe non expirat morte principis, qui illam concessit: est maioratus vi eius facultatis nondum esset institutus: modo tamen litera ea de re essent confecta ac subscriptae ab eo principe. 599. numero 5.

Maiores sine regia facultate inualide institutus, est confirmetur. Si tamen litera eius confessionis non sint integre confecta tempore mortis eius Regis, expirat ea confessio, inualidaque est talis maioratus institutio. 599. numero 7.

Maiores inualide institutus, si confirmetur viuente institutore, nec tamen litera eius confirmationis expedita sint viuente institutore, expediti non possunt, inualidaque est ea institutio. 599. numero 8.

Maiores institutio facta quidem ab eo, qui facultatem ad illum institutum habebat, ignorante tamen ipso eam facultatem habere, inualida est. Habens tamen facultatem, est non exprimat, se ex illa maioratum instituisse, censetur ex ea illum instituisse. Disput. 599. numero 9.

Maiores institutiendi qui facultatem à Rege habent, esto ea non utatur decennio à puncto concessionis, potest vi illius eum instituisse. 599. numero 10.

Maiores institutio necesse non est, ut fiat scriptura publica, sed satis est, si alijs legitimis probationibus, probetur fuerit qualitas institutionis, probetur. Et quid in Lusitania. 600. numero 1.

Maiores institutio quando fieri debet ex regia facultate, necesse est, ut ea facultas in instrumento publico sit confecta & à principe subscripta. 600. numero 2.

Maiores in institutione licet necessaria non sit scriptura, in promissione tamen de non meliorando alio, atque adeo de non instituendo in illo maioratu, ut irrevocabilis sit, necessaria in hoc regno est scriptura. ibid. numero 3.

Maiores institutio sufficienter in hoc regno fit ac probatur scriptura priuata, ut & alijs contractus. ibid. numero 4.

Maiores institutio valet facta in scheda, etiam non subscripta, modo in alia scriptura publica fiat remissio ad illam, & constat eam esse, ad quam fit talis remissio. ibid. numero 5.

Maiores institutio valide si effecta sit non in instrumento publico, fieri expedit publicationem illius coram iudice, citatis ijs, quorum interest, validam non esse, ut redigatur in publicum instrumentum. 600. numero 6.

Maiores institutio in suauitate non indiget. ibid. numero 7.

Maiores instituitur possunt vltima voluntate, aut contractu, dependenter ab alterius facultate, aut sine ea, qui similiter de suis bonis disponere possunt vltima voluntate, aut contractu. Ceteri non possunt. 601. numero 1.

Maiores instituitur potest vxor sine viri facultate, vltima voluntate, que non sit donatio causa mortis. Donatione vero causa mortis, aut contractu inter viuos, instituitur valide illum non potest, nisi ex viri facultate, aut iudicis, viro absente, aut irrationabiliter non consentiente. 601. numero 2.

Maiores reuocatio facta ab vxore sine viri facultate vltima voluntate, que non sit donatio causa mortis, valida est. Secus si sine viri facultate facta sit donatio causa mortis, aut contractu inter viuos, nisi accedat iudicis facultas ob viri absentiam, aut quod irrationabiliter praefare non velit facultatem. 601. numero 3.

Maiores instituitur non potest carens usurarationis, nisi in lucido intervallo. Neque tutor, aut curator, loco illius, tamen si curator obtinere possit confirmationem facta ante amentiam. 602. numero 1.

Maiores quousque natus (etiam morbo) instituitur non possit, & quousque possit. 602. numero 2.

Maiores quousque minor instituitur non possit, aut possit: & quousque necesse sit interuenit curatoris autoritas ac iudicis decretum. 602. numero 3.

Maiores quousque instituitur non possit prodigus, aut possit accedente curatoris autoritate ac iudicis decreto. Ad quando facultas principis necessaria, exprimentum illi esset, eam peti, ut prodigus eum maioratum instituat. 602. numero 4.

Maiores quousque filius familias vltima voluntate instituitur non possit, aut possit. 603. numero 1.

Maiores instituto per vltimam voluntatem à filio familias de tertio suorum bonorum, eoque desincto, usufructus, qui in bonis eius tertij ad patrem attinebat, perseverat in parte toto tempore vita sua. 603. numero 2.

Maiores quousque contractu, etiam donatione causa mortis, possit filius familias instituitur, aut non possit. 603. numero 3.

Maiores instituitur potest religiosus valide ante nouitium, & in nouitatu, atque in nostra Societate ante professionem, aut vota coadiutorum, tunc vltima voluntate, tunc etiam contractu reuocabili. 604. numero 1.

Maiores institutio irrevocabilis facta in nouitatu, aut ante, intuitu tamen ingrediendi religionem, est nulla, etiam si iuramento confirmetur, nisi factus duobus mensibus ante professionem de facultate ordinarij, & sequatur professio. Quae autem ante nouitium facta esset irrevocabiliter, non animo ingrediendi religionem, firmata esset. 604. numero 2.

Maiores si valide instituit religiosus, & factus illius ad ipsum attinere debebant toto tempore vita sua, nisi religio ingrediatur, neque aliud disposuit ante professionem, pertinet usufructus toto tempore vita ipsius ad monasterium, succedens in bonis suis religiosi: & per mortem ipsius, regreditur ad successorem in maioratu. In religione vero non succedente in bonis suis

religiosi, emissi professione, & in nostra Societate emissi etiam votis coadiutorum, perinet ad successorem in maioratu. 604. numero 3.

Maiores non potest religiosus post suam professionem, neque in nostra Societate post vota coadiutorum. Nisi reliquerit filios, & in hoc regno professus sit non facta diuisione bonorum inter illos: nam instituitur posset in vno descendente maioratum de tertio. 604. numero 4.

Maiores non potest regulariter instituitur religiosus facultatem testandi habens à Summo Pontifice. Et non licite possit eum instituitur etiam si ad id se extendat ea facultas. ibid. numero 5.

Maiores instituitur possunt commendatarij Hispaniarum, qui non sunt ordinis Diui Ioannis. Et facilius commendatarij Diui Ioannis potest Summus Pontifex concedere facultatem ad instituitur maioratum, quàm alijs religiosi. 604. numero 6.

Maiores instituitur & meliorare potest in hoc regno damnatus, etiam ad mortem naturalem. Idem in Lusitania, excepto, quod in eo regno daturus ad mortem naturalem, neque maioratum instituitur potest, neque meliorare i tertio. 605. numero 2.

Maiores instituitur, aut meliorare, non potest eodem genere dispositionis, qui testari non potest, aut aliter de suis disponere. ibid. numero 3.

Maiores ut in eis instituitur, licet aptiores sint res omnino perpetuae, institui tamen potest, non solum in censibus redimibilibus, sed etiam in pecunia & alijs rebus, ut ex illis comparentur res fructiferae perpetuae. Insuper etiam maioratus solent res mobiles alique, ut nunquam alienentur. 606. numero 1.

Maiores institutio ex omnibus bonis an sit valida. ibid. numero 2.

Maiores instituitur non potest transiens ad secundas nuptias & filios ex priori matrimonio habens, de bonis titulo lucratiuo ex priori coniuge comparatis, neque de tertio aut quinto eorum bonorum potest meliorare. 607. numero 1.

Maiores eundem neque ex regia facultate potest instituitur, nisi expresserit ea bona comparata fuisse ex priori coniuge. Neque Rex potest concedere eam facultatem post transitum ad secundas nuptias. ibid. numero 2.

Maiores instituitur potest ex arbitrio prioris matrimonij mulier, que ad secundas transit nuptias. ibid. numero 3.

Maiores potest instituitur ex bonis superlucatis in priori matrimonio coniugis, qui filios habens ex eodem priori matrimonio, ad secundas transit nuptias. ibid. numero 4.

Maiores instituitur solum potest vir de medietate lucrorum, que ad ipsum dissoluto matrimonio attinebit: de medietate vero, que ad uxorem spectabit, ad ipsam pertinet instituitur maioratum testamento, aut codicillo, sine viri consensu: contractu vero, de consensu viri, aut iudicis, accedente Regis facultate, si ad id sit necessaria. 607. numero 5.

Maiores instituitur de re aliena validus. 608. numero 1.

Maiores ex censu redimibili qua ratione institui possit. 608. numero 2.

Maiores ex re emphyteutica, aut feudali institui non potest sine proprietarij consensu, qui in praeiudicium tertij non cedat. 608. numero 3.

Maiores an institui possit ex rebus alterius regni, & iuxta cuius regni leges institui debeat, atque ex cuius Regis facultate. ibid. numero 4.

Maiores contingens legitimus filiorum, institui potest ex regia facultate, esto aliqui filiorum, aut filiarum, Ecclesiastici sint. ibid. numero 5.

Maiores institui potest de Regis facultate, qui praedicit filijs nasciturus in legitimis. ibid. numero 6.

Maiores in illo institui potest, qui capax est, ut ab institutore eo modo accipiat per vltimam voluntatem aut contractum. 609. numero 1.

Maiores ex tertio institui vniuersim potest in Lusitania. In hoc regno, si institutor unicuique habeat descendentes, solum ex quinto institui potest, & non ex tertio, nisi consentiente tali descendente, aut simpliciter, aut pro emolumento, quod sub ea conditione illi relinquatur. In parte legitime si absolute imponatur gravamen, & non in incremento, omnia ea bona libera manent in hoc regno. Secus de iure communi. 609. numero 2.

Maiores si parens ex tertio unico descendenti, inualide instituitur, si que repudiet hereditatem, valet institutio quoad vterius ad eum maioratum vocatos. 609. numero 3.

Maiores si ex tertio in unico descendente inualide quis instituit, aut gravamen legitime descendenti imposuit & vocatus, aut etiam post illum successerit, titulo maioratus triginta annos illum possederunt, eneruari deinceps non potest ea institutio. ibid. numero 4.

Maiores institui potest ex regia facultate in tertio unico descendente, quin & in legitima illius. 609. numero 5.

Maiores si ex regia facultate sit institutus in tertio unico descendente, aut etiam contingente legitimum, seruari debet ordo in vocatibus. l. 27. Tauri praescriptus. Et quando princeps dispensare potest ut non seruetur. ibid. numero 6.

Maiores institui potest in legitimo pro subsequens, matrimonium. 610. numero 1.

Maiores quousque institui possit, aut non possit in legitimo rescripto principis. 610. numero 2.

Maiores quousque institui possit in filio illegitimo naturali, iure etiam Lusitano. ibid. numero 3.

Maiores institui non potest in filio illegitimo spurio neque in facultate regia ceteris suis spuij comprehensio, nisi id exprimat. Et quid de matre, & consanguineis alijs. ibid. numero 5.

Maiores in ipsa institutione leges ac conditiones, quae apponuntur, regulariter non habent rationem conditionum, quae suspendant institutionem, sed habent rationem modorum. Et quando conditionum rationem habeant. 611. numero 1.

Maiores institutio quoad personarum ad eum vocationes, fieri solet sub vera conditione de futuro, de praeterito, aut de presenti. Onera vero & gravamina imponi solent sub modo, & quando rationem habent conditionis, etiam ad comparandum dominium & possessionem civilis: quod sit modus equipollens conditioni, & solus que in nihilum vocationem, adeo ut fructus percepti restitui etiam debeant. 611. numero 2.

Maiores si institutus sit ut ad eum aliquis vocetur sub conditione potestatis, aut sub modo ita ut equipollent conditioni, quia in nihilum redigit vocationem, proinde ac si nunquam fuisset facta, tradi debet maioratus ita vocato, praesentia prius ab eo cautione mutua, aut simili mutua de restituendo maioratu cum fructibus ex eo perceptis. Secus si modus non redigat in nihilum vocationem, ac si nunquam fuisset facta. Et quae varie modus apponi solet, & quado, & quousque obliget. Et num obliget aliquando deferente maioratum in conscientia foro, nulli expectata sententia. ibid. numero 3.

Index Rerum, & Verborum.

Maioratus institutio facta ultima voluntate sub conditione quocunque modo impossibili, est valida, & conditio habetur pro non apposta. In hoc tamen regno si facta sit sub conditione impossibili, non naturae, sed facti, nulla est. 612. nu. 3.

Maioratus institutioni facte contractu irrevocabili, si apponatur conditio impossibilis, nulla est, quoad id praesertim, quod sub ea conditione fuerit institutum. Si vero apponatur institutio facte contractu revocabili, conditio habetur pro non apposta, estque proinde valida institutio. ibid. nu. 4.

Maioratus institutio ultima voluntate, aut contractu quocunque facta sub modo quovis modo impossibili, etiam quia remittitur à iure, valida est, neque est obligatio servandi eum modum, sed habetur pro non apposta. ibid. nu. 5.

Maioratus si instituitur ultima voluntate, aut contractu revocabili, vel ad eum quis vocetur sub conditione, ut iure se facturum, aut praestaturum aliquid id futurum, remittitur ei à iure obligatio id iurandi, sed non obligatio id faciendi. Si vero id contractu irrevocabili iniungatur, neutrum à iure ei remittitur. Onus autem iurandi servari modum possibilem, nunquam ei remittitur, & quatenus bodie hac locum habeant in hoc regno, & in Lusitania. 613. nu. 9.

Maioratus sine regia facultate si in hoc regno ex tertio sit institutus, licet potest institutor ad eum vocare quocunque suum descendendum, in quocunque gradu, non tamen proponere potest descendentes transverbialem comparatione sui. Ex quinto vero id potest, & in Lusitania ex tertio. 112. nu. 10.

Maioratus ex regia facultate si instituitur contingendo legitimas filiorum, vocari ad eum possunt descendentes masculini per lineam masculinam ex primo institutore, praeposendo illos descendentes omnibus per lineam femininam ex ultimo possessore, etiam si transverbiales sint comparatione ultimi possessoris. Non tamen praepositi debent transverbiales institutoris descendentes eiusdem per lineam femininam: licet bi astrungi possent sumere agnomen & insignia institutoris. 612. nu. 11.

Maioratus à successione licite ac prudenter excludi possunt religiosus, ac initiatus sacris ordinibus. Si tamen in hoc regno absque regia facultate sit institutus, excludi non possunt, nisi existentibus de numero descendendum. & c. ibid. 12.

Maioratus si ex regia facultate sit institutus, invalida est clausula, quod si possessor incidit in crimen lese maiestatis divinae, aut humanae vel Sodomiae, transeat ante id crimen, vel ante attentionem, in ulterius vocali. Valida autem est, si sine regia facultate sit institutus. ibid. nu. 13.

Maioratus successioni si quis, aut si quas, vocetur sub conditione, aut modo, ut contrabere teneatur cum persona de tali familia, vel cum tali singulari, cum qua boneste id possit efficere, nec ac valide id fit. 613. nu. 1.

Maioratus ad successione si quis per ultimam voluntatem vocetur sub conditione, si dicat consanguineam, conditionem non esse habendam pro non apposta, siue addatur, dispensante Summo Pontifice, siue non: quoniam id inest. 613. nu. 3.

Maioratus ut successio si quis vocatus sit sub conditione, aut modo, si contraxerit cum tali, pro impletis habentur, quando ita vocatus non fuit in mora, & per alterum stat. Et quid si vocatus moriatur ante adventum temporis impletionis talis conditionis, aut modi. ibid. nu. 4.

Maioratus successioni si sub eadem conditione sit quis vocatus, & delato maioratus, dicat se non velle contrabere cum illa, aut contrabere cum alia, transiit maioratus ad aliam, estque postea contrabatur cum illa, de iuncta prioris uxore. Si autem ante delatum maioratum, ducat aliam, & ea mortua, ducat tempore delationis eam, quam ducere erat gravatus, consequitur maioratum. ibid. nu. 5.

Maioratus ad successione, si sub eadem conditione sit quis vocatus, & mulier illa alteri nubat, non tenetur illam ducere qui sub conditione ut illam duceret, fuerat vocatus, est illa vidua iam sit. ibid. nu. 6.

Maioratus successioni si vocatio fiat cum gravamine, si gravatus cum aliqua contrabatur, id potius solet habere rationem modi, quam conditionis, in quo enentis, quamvis contractu irrevocabili appositus esset is modus, si per mulierem fieret haberetur pro impleto. Quando haberet rationem conditionis, haberetur pro impleta, si ultima voluntate, aut in contractu revocabili esset apposta: sicut si in irrevocabili. Et in utroque enentis si dum potius esset intento disponentis, aut contrabentium. 613. nu. 7. & nu. 8.

Maioratus successioni si aliquis vocetur sub conditione, aut modo, ut si contrabatur cum muliere talis conditionis, amittat maioratum ulterius vocato, si non tenetur, maioratus amittitur. 614. nu. 1.

Maioratum num amittat, qui ignorantia invincibili non servat eam conditionem, aut modum, illam ducendo, quae conditionis prohibita non repubatur, ex mente praesumpta institutoris pendet. Et in dubio, qualis fuerit illius mens, censendus est, cum non amittere ibid. nu. 2.

Maioratum in predicto enentis desecere non tenetur possessor illius in foro conscientiae, antequam ses detegeretur. ibid. nu. 3.

Maioratus successioni si vocatio fiat sub conditione, aut modo, ut vxor em ducat ex abituratu, aut voluntate alterius, vel iuxta illius consilium, invalida sunt talis conditio, aut modus, habentur que pro non appostis. Si autem fiat sub conditione, aut modo, ut consulat aliquem circa vxorem ducendam, valida sunt. Si tamen admodum difficile perbi ab illo id consilium posset, obligatio non esset servandi eam conditionem aut modum. ibid. nu. 4.

Maioratus, aut quodvis aliud, si relinquatur sub conditione, si aliquem consulat ad matrimonium contrahendum, non redduntur invalida, si idcirco is non consulatur, qui mortuus erat tempore nuptiarum. Quod si esset modus, nulla ea de re esse dubitatio. ibid. nu. 5.

Maioratus successores unde ortum habuit, ut agnomen & arma institutoris accipiant, & ut ad id asinum consueverint. Successores vero in vasij regni, arma & insignia singularum regnorum solent accipere, non vero agnomina Regum, quibus succedunt. 615. nu. 1.

Maioratus successioni si aliquis sub vera conditione et assumat agnomen & insignia institutoris vocetur, neque dominium, neque civilissimam possessionem comparat, nisi prius conditio impleta. Atque eo ipso, quod illa transgreditur, res cum fructibus ex eis perceptis, restituitur venetur successor. Et quid quando id apponitur tantquam modus, ut regulariter fit. 615. nu. 2.

Maioratus successor astrictus sub conditione, aut modo, assumere agnomen & arma institutoris, tenetur illa assumere, estque minus decentia. 615. nu. 5.

Maioratus vnus si institutus sit sub conditione, aut modo, ut successor assumat agnomen & arma institutoris, sine admixtione alterius agnominis & armorum, non potest simul habere alium maioratum, qui conditionem, aut modum, assumendi agnomen & arma habeat. Secus si institutores utriusque solum obligent assumere agnomen & arma. ibid. nu. 6.

Maioratus multi si in eodem successore concurrant, & cetera sint paria, agnomen & arma antiquioris, itemque paterni, praepositi debent agnominis & armis minus antiqui, materni, aut uxoris. Quamvis hac non omnino usi seruentur, & multa de armis regnorum Hispaniarum. ibid. nu. 7.

Maioratus successor an cogi possit assumere agnomen & arma institutoris, quando institutor id non praecipit. 615. nu. 8.

Maioratus institutio quando legitimas aliorum non contingit, successor in illo non plus tenetur praebere alimentum descendenti institutoris, quam si ea bona vinculo maioratus alligata non fuissent. 616. nu. 1.

Maioratus ut instituitur contingendo legitimas alij de bitas, facultas cur concedi non debeat, aut licite possit, & quae alimenta ac qualia tunc relinquenda sint singulis, quibus legitime debeatur. 616. nu. 2.

Maioratum qui ita instituitur, etiam si mater sit, quibus alimenta eiusmodi debeat: debenturque etiam si illis non egeant; sed aliunde competentia habeant alimenta. 616. numero 3.

Maioratus eiusmodi institutor imponere non potest vllum gravamen in eo, quod ita relinquit in eiusmodi alimentum. ibid. nu. 4.

Maioratus institutor non tenetur relinquere eiusmodi alimenta titulo heredis. ibid. nu. 5.

Maioratus institutor si non relinquit eiusmodi alimenta, aut si competentia illa non relinquit, non redditur nulla institutio, sed competit actio, ut de bonis vincularis solvantur. ibid. nu. 6.

Maioratus institutor, si alimenta competentia filij illegitimis non relinquit, agunt ut de bonis vincularis ipsis solvantur. ibid. nu. 7.

Maioratus institutor postquam semel competentia alimentum praebuit, quibus legitime debebantur, aut de bonis maioratus collata eis fuerunt, neque ipse, neque successores postea in maioratu, tenentur illis, aut alijs, alimenta aliter praebere, quam si ea bona titulo maioratus non haberent. Et quousque consanguineis, & quod ordine, alimenta praebere tenentur. ibi. nu. 8.

Maioratus possessor, si semel alimenta integre praestita sint, & is cui data sunt, iterum egeat, quando ei trade re iterum debeat. ibi. nu. 14.

Maioratum Hispanorum successio anteriori possessori, qui non sit ipse institutor, est iure sanguinis, & non hereditario. 617. nu. 2.

Maioratus successio comparatione immediati institutoris quando sit, nec iure sanguinis, nec hereditario, sed ex pacto & proventia, & quando sit iure hereditario. 617. nu. 3.

Maioratus immediatus possessor, qui institutor non est, instituire in illo non potest hereditatem proximae vocati, neque est valida talis heredis institutio. 617. nu. 4.

Maioratus possessor, qui institutor non est, mutare non potest antiquas primi institutoris conditiones, modos, ac vocationes, neque alias adde. ibid. nu. 5.

Maioratus in institutus, ut expirare deberet in ultimo, ad quem deuenit, is vinculare ea bona possit, apponendo conditiones, modos, & vocationes, ut vellet. 617. nu. 6.

Maioratus qui succedit, neque ex regia facultate mutare potest conditiones, modos, & vocationes, à primo institutore appostas. ibid. nu. 7.

Maioratus qui succedit, si addat aliqua bona, quae vinculet, apponere potest, etiam priori maioratu, onera, quae priori institutioni non repugnent: non tamen tenentur successores ea servare, nisi potiri velint eo augmento maioratus. ibid. nu. 8.

Maioratus interim dum revocabilis est, potest institutor renovare conditiones, modos, & vocationes, ut ei liberit. Secus postquam irrevocabilis est effectus. ibid. nu. 9.

Maioratus si testamento ita sit institutus, ut primo vocatus censatur institutus in illo heres, tunc is succedit directe institutori: reliqui vero oblique, seu fideicommissarij. 618. nu. 1.

Maioratus si ita institutus sit testamento, ut rationem habeat legati, aut praegati, tunc primo ad eum vocatus, rationem sortitur legatarij, accipereque illum debet ab herede: comparatione vero ulterius vocatorum is maioratus rationem habet fideicommissi particularis. 618. nu. 3.

Maioratus si sit institutus contractu, etiam revocabili, tamen prius ad eum vocatus, quam ceteri successores, rationem donatariorum sub modo habent comparatione in institutoris. ibid. nu. 3.

Maioratus si testamento, aut codicillo, sit institutus, ita ut rationem fideicommissi universalis, aut particularis, habeat comparatione ulterius ad eum vocati, possessor illius, stando in iure communi, satisfare teneatur ulterius vocato, si id petat, & institutor eam satisfactionem non remiserit. 619. nu. 2.

Maioratus si institutus sit contractu, siue revocabili, siue irrevocabili, ulterius ad eum vocatus, petere non potest satisfactionem ab illius possessore, nisi superueniat nova causa suspitionis dilapidationis, aut deteriorationis illius culpa possessoris. 619. nu. 4.

Maioratus institutor remittere potest possessori, ne satisfare teneatur, atque tunc, etiam in euentu dilapidationis, aut deteriorationis, non tenentur satisfare, nisi de tertio ratio esset dolosa, aut suspicio esset, dolosam esse. 619. numero 5.

Maioratus institutor si satisfactionem remisit, imminente dilapidatione, aut deterioratione, culpa possessoris, aut illa iam cepta, implorare potest ulterius vocatus iudicis officium, qui, si opus fuerit, procedere poterit usque ad sequestrum. ibid. nu. 6.

Maioratus possessor, aut alius gravatus fideicommissum restituerit, fideiussoriam cautionem idoneam praestare tenetur. Si non auctor, poterit successor petere, ut ipse in possessionem eorum bonorum mittatur quousque detur. Si semel aliquam accepit, non potest petere alia, nisi fideiussores fuerint, aut facti sint non solvendo. Qualis sufficiens iudicatur de restituento regno, aut alio maioratu opulentissimo. Solum proxime vocatus potest illam petere. Si multi contendunt esse proxime vocatos, vnicuique est eadem praestanda. Et quid ea cautio continere debeat. ibid. nu. 7.

Index Rerum, & Verborum.

Ma-

Tom. III. d 2 Ma-

Maiores possessor si sit de liberis primi gradus institutoris, & proxime ulterius vocatus sit de descendenti- bus eiusdem institutoris, non tenetur iudicare, nisi in- stitutos contrarium præcepisset. Cogi tamen potest face- re descriptionem bonorum maioratus. Idem de fidei- commisso. ibid. nu. 8.

Maiores possessor in hoc regno non consecuit præstare eiusmodi cautionem. 619. nu. 9.

Maiores Hispani nisi titulum Comitatus, &c. habeat aut nisi habeat iurisdictionem, dignitas non est, nisi late secundum quid, ac improprie. 620. num. 3.

Maiores, qui dignitas non est successione non priuat in- famia, que nec intestabilem efficit, nec priuat succe- sione in alijs bonis liberis. Quando in panam delicti is infamis priuaretur omnibus bonis suis, priuaretur etiam maioratu. 620. num. 4.

Maiores, cui annexum est, ut sit dignitas ratione tituli, aut iurisdictionis, non excluditur infamis eodem in- famia genere, quoniam, qui capax est bonorum, quibus annexa est dignitas, est capax annexæ dignitati, esse incapax est talis dignitatis directe, quam non annexæ ad aliquid aliud acquireret. ibid. num. 5.

Maiores non ideo incapax est spiritus, quod dignitatem habeat annexam. ibid. num. 8.

Maiores si iurisdictionem & munus exercendum anne- xa non habeat, succedit in eo amens. 621. num. 1.

Maiores nondum adepti, habente iurisdictionem, aut di- gnitatem annexam, excludendum esse amentem qui as- firmant. 621. num. 2.

Maiores iurisdictionem, aut aliam dignitatem annexam habente, non priuatur quis propter amentiam superve- nientem post illam adeptum. Et quid quando natus est sana mentis, & in amentiam incidit ante illam ade- ptum, & quando habet lucida intervalla. ibid. num. 3.

Maiores nondum adepti iurisdictionem habente, exclu- di non debet amens, aut aliter ob defectum naturalem regimini ineptus, sed tradi illi debet curator & admi- nistrator loco illius. ibid. num. 5.

Maiores si iurisdictionem ac dignitatem annexam nõ habeat, nõ excluditur a successione in illo iuratus simul ac mutus. 622. num. 1.

Maiores iurisdictionem annexam habentis successione non excluditur iuratus simul ac mutus, nec cæcus. ibid. numero 3.

Maiores cuiuscunque est capax religiosus, si professio- nem non emittit, aut in nostra Societate vota coadiu- torum. 623. num. 1.

Maiores deuoluitur ad ulterius vocatum etiam quoad commoditatem, eo ipso quod religiosus monasteriorum, quæ non succedunt in bonis iurorum religiosorum, profes- sionem emittit, aut in nostra Societate vota coadiu- torum. 623. num. 2.

Maiores non habentis iurisdictionem, attinentisque ad religiosum, cuius monasterium succedit in ipsius bonis, pertinet ad monasterium quoad commoditatem tem- pore toto, quo is religiosus vixerit: nisi institutio exclu- dat religiosum a successione in illo, ut plerumque fit. Eo mortuo integre deuoluitur ad ulterius eo vocati. 623. num. 3.

Maiores religiosi si annexam habeat iurisdictionem, neque incommo- date succedit monasterium. 623. n. 4.

Maiores ad quocunque non excluduntur commendata- rij, qui coniugati esse possunt, etiamsi clausulam ha- beat excludentem religiosum. 623. num. 5.

Maiores à nullis successione excluduntur clerici, nisi peculiari clausula excludantur. Et quis in admini- stratione maioratum exercere clerici per alios de- beant. ibid. num. 6.

Maiores in successione quosque maior natus præferri debeat cæteris. Et quis primogenitus censetur, in- ter geminos præferri. 624. nu. 1.

Maiores succedunt uterque simul pro indiuiso duo ge- mini, si essent nati, uterque masculus, aut femina, & ignoraretur quis eorum natus esset prior. 624. nu- mero 2.

Maiores non succedit illegitime natus ex matrimonio mala fide contracto cum impedimento dirimente, etiã de iure humano, neque præferitur proli ex eisdem pa- rentibus legitima concepte ex matrimonio rite ce- lebrato post dispensationem in eo impedimento. 624. numero 3.

Maiores si quis incapax sit quacunque ratione, succe- dit proxime vocatus, si incapax etiam non sit, aliquam progressio inter ulterius proxime vocatos sit quosque ad capacem deveniat. ibid. nu. 4.

Maiores proxime vocatus, si incapax illius sit efficitur & à principio restituitur, aut alia ratione incapacitas esset, tunc si cessauit post mortem, ultimi possessoris, aut post delationem maioratus alia ratione, non succe- dit ille, sed e clausis omnino manet. Si vero tempo- re delationis cessauerat iam incapacitas, tunc is succe- dit. 624. num. 5.

Maiores successor proximus si renunciet successioni in fauorem ulterius proxime vocati, sibi præiudicat, non vero filijs, si eos postea habuerit, qui succedent. Ea ren- uncia- tio si facta esset viuentem in iuratore, esset nulla, nisi institutor consentiret & in eo consensu persevera- ret usque ad mortem. Secus si defunctus esset, esset- que alius maioratus possessor. Et quando si renun- cians minor esset, illi competeret restitutio in integrum. 624. num. 7.

Maiores duo, si reditus eorum excedat quanti- tatem de dos cauentos, non possunt in hoc regno deue- nire ad eundem, sed eligi, quem eorum vult, & alter deuenit ad secundo genitum. Idem quando maioratus habet conditiones incompatibiles in eodem. ibidem. num. 9.

Maiores successor si interficiat institutorem, aut vlti- mum possessorem, successione priuatur. Et quis succe- dat. Et quando commoditas ad fidei committitur, aut interfecto vixerit. ibid. nu. 10.

Maiores in successione, itemque in rebus, que indiuisæ ad unum debent deuenire, masculus minor natus eius- dem gradus, præferitur femina. Femina vero præfer- tur masculis ulterioris gradus, quando aliud non fuit expressum. ibid. nu. 3.

Maiores de bonis donatis ab Henrico idem habet. Maioratu vero legi mentali in Lusitania subiecto, fe- mina excluduntur, nisi aliud in particulari sit conce- ssum. ibid. num. 4.

Maiores huius regni in successione, que considerentur, ut iudicetur, quis alteri præferatur. ibid. nu. 5.

Maiores a successione si femina excluduntur compa- ratione masculorum eiusdem gradus, favorabilis est, lateque proinde intelligenda. Comparatione vero ma- sculorum eiusdem gradus, est odiosa, strictèque intelli- genda. ibid. num. 6.

Maiores circa successorem videndum est, in unoquo- que

que loco, quanta representatio, in re eius loci, consuetu- dine, aut dispositione instituenti maioratum, sit intro- ducta, eique erit standum. 626. num. 2.

Maiores in successione licet stando in solo iure com- muni representatio locum non habeat, ex quibus tamẽ capitibus possit locum habere. ibid. num. 4.

Maiores huius regni qualis successio, & cum quanta representatione, saltem virtute, sit statuta, quando aliud maioratum institutores non disposuerunt. 626. num. 12.

Maiores ex donatis ab Henrico II. idem successio- nis, ac representationis modus. ibid. nu. 13.

Maiores in Lusitanis succedendi, ac representationis modus, non habet similiter locum in alijs regnis. ibid. num. 14.

Maiores in Castella in successione non idcirco nepos ex primogenito prædefuncto præferitur patrio, quod pa- ter ipsius ius aliquod in ipsum transmiserit, sed quod legibus eius regni proxime ad eam successione voce- tur, ex loco patrio proximior in gradu ultimi posses- soris. 626. num. 15.

Maiores siue vltima voluntate, siue contractu fuerit in- stitutus, nullum ius filius præmortuus transmittit in suum filium, nepotem vltimi possessoris, ratione cuius nepos excludat patrium, proximorem in gradu vlti- mo possessoris. ibid. num. 6.

Maiores in successione quando nepos ex filio præmor- tuo censendus est prælati ab institutore, patrio, ex cir- cumstantijs, ac ex verbis contractus institutionis maio- ratus, etiam in loco, in quo nulla admittitur represen- tatio. ibid. num. 8.

Maiores hereditates non esse, nec proinde in eis succe- di iure hereditario, sed sanguinis, atque adeo locum ex eo capite non esse representationi in successione in illis, confirmatur. ibid. nu. 8.

Maiores quia hereditates non sunt, non vacant deficite successore usque ad decimum gradum vltimo posses- sori, sed deuoluitur ad quosunque proximiores in infi- nitum. 626. num. 19.

Maiores in successione huius regni Castella, quando institutor aliud non disposuit, locum habet representa- tio in linea collateralali, non solum usque ad filios fra- trum, sed in infinitum. 627. nu. 1.

Maiores huius regni in successione, qui creati sunt an- te leg. 40. Tauri locus non est representationi in linea collateralali. ibid. nu. 5.

Maiores huius regni in successione in linea collaterali vltimo possessoris, quis ordo seruetur, & quanta cum representatione, quando is nullus omnino habet descen- dentes, & quando aliud non disposuit maioratus insti- tator. ibid. num. 6.

Maiores in ea successione quanta exorbitatio à iure communi cernatur. ibid. num. 7.

Maiores in eadem successione locum habet represen- tatio in vltioribus gradibus, hoc est, in descendenti- bus ex patris, & ex patris magnis, & ita consequen- ter. ibid. num. 8.

Maiores in eadem successione locum habet eadem re- presentatio, estio collateralis comparatione vltimi pos- sessoris, neque descendens, neque collateralis sit in situ- toris maioratus. ibid. num. 9.

Maiores in successione representatio in linea collate- rali lege 40. Tauri introducta, non est representatio solum gradum progenitoris, sed etiam personam ipsam

cum omnibus suis qualitatibus, locum illius subeundo ad eos omnes excludendos, quos ipse, si superstes esset, exclusisset. ibid. num. 10.

Maiores qui succedere representando personam alterius, si representatus incapax erat tempore mortis sue, ip- se quoque incapax est, & excluditur a maioratu quan- do vero vocatus ipse succedit, ut in linea descendenti in hoc regno, & proximior in linea collateralali vltimo possessori, tunc incapax progenitoris ipsi non nocet, si ipse etiam incapax non sit. 627. num. 11.

Maiores qui succedere debet de linea transversali, esse debet de stirpe institutoris, aut eius, in quo primo fuit institutus, aut certe, in bonum defectum, de familia eo- rundem latus sumpta. Si enim vltimo possessor situm proximior de aliena familia, ut frater uterinus soror, qui non sit de eiusmodi familia, is excluditur. ibidem. numero 12.

Maiores in successione ordo, qui seruetur in hoc regno, locum etiam habet in successione in feudis, capellis, em- phyteutibus, iurapatronatibus, & in alijs rebus, que in diuisa ad unum deueniunt. ibid. nu. 13.

Maiores in successione præferuntur proximiores vlti- mo possessori, proximioribus institutori, quãdo aliud institutor non expressit. Seruata tamen in hoc regno re- presentatione in eo statuta. 628. nu. 1.

Maiores vltimo possessori probas aliquas se esse cogna- tum in certo gradu, & asserit se esse proximorem, ad alios pertinet probare, non ipsam, sed alium esse proxi- miorem. 628. nu. 1.

Maiores huius regni in successione, quis cui sit pro- ponus, standum ante omnia est dispositioni expresse institutoris, aut quam, seruatõ omni dubio, ex connecti- ris intelligitur intendit, eaque præponenda est dispo- sitioni legis 40. Tauri in dubio autẽ dispositio eius legis est standum. 629. nu. 1.

Maiores huius regni in successione, quod institutor apponat clausulam, quod masculi excludant feminas, aut præferantur feminis, nihil censendus esse mutasse de dispositione legis 40. Tauri, nisi aliud addat. 629. numero 2.

Maiores in eadem successione, quod institutor appo- nat clausulam, quod semper succedat proximior cogna- tus, nihil derogat representationi lege 40. Tauri sta- tuta. ibid. num. 3.

Maiores in eadem successione, quod institutor appo- nat clausulam, quod succedat cognati seruata graduũ prerogatiua, non censetur derogasse representationi lege 40. Tauri statuta, nisi ad simi circumstantias alie, que contrarium omnino persuadent. Idem si apponat clausulam, succedat filius maior natus, etiamsi addat repositus tempore mortis vltimi possessoris: neque enim censetur excludere nepotem ex primogenito antea de- functo. 629. nu. 4. & 5.

Maiores in Lusitanis de bonis corone regni, legique mentali subiectis, locum non habet representatio, ac pro- inde patris, etiam minor natus, excludit nepotem, nisi contrarium expresse fuerit à Rege concessum. 630. numero 1.

Maiores in eisdem au filia præponi debeat nepoti. 630. num. 2.

Maiores in eisdem nepos maior natus ex filio minori natus præferitur nepoti minori natus ex filio maiori na- tus. 630. num. 3.

Maiores eorundem legi mentali subiectorum donatio facta